

Waarom wordt de Geest uitgestort op Pinksteren?

Stel dat je buiten op straat een enquête zou houden, en je zou vragen: 'Weet u wat Pinksteren betekent, waarom we dat feest vieren?', dan zou waarschijnlijk de grote meerderheid van de bevolking je geen antwoord kunnen geven. Ik googelde een beetje om te kijken of daar weleens onderzoek naar gedaan is, maar ik vond alleen een onderzoek uit 2004. Toen wist 47 % van de mensen wat Pinksteren is. We zijn inmiddels 18 jaar verder, ik denk niet dat dat getal omhoog is gegaan.

Wat is Pinksteren? Als je christen bent, dan zeg je: 'Het is het feest van de uitstorting van de Heilige Geest'. Maar wat schrijft Lukas in Handelingen 2? Hij schrijft: 'Toen de dag van het Pinksterfeest vervuld werd, waren ze allen bij elkaar...' enzovoorts. Dat Pinksterfeest wás er dus al! Het werd al eeuwenlang gevierd door het volk Israël voordat de Heilige Geest werd uitgestort.

Het is dus wel een logische vraag, en ook een belangrijke vraag: wat vierde, en wat viert, het volk Israël op Pinksteren? En waarom wordt de Heilige Geest nu precies op dát feest uitgestort? Op welke manier wordt dat feest vervuld – krijgt het ten volle inhoud?

1. De schoof van Pasen is eetbaar brood op Pinksteren

Om de betekenis van Pinksteren te begrijpen, moet je altijd terug naar Pasen. Pasen en Pinksteren zijn aan elkaar gekoppeld. Pinksteren komt van het Griekse woord 'pentekoste', dat betekent:

'vijftig'. Pinksteren is altijd de 50^e dag na Pasen. We hebben dat gelezen in Leviticus 23. Daar wordt eerst verteld over het Paasfeest, in Israël Pesach

genoemd. Op het Paasfeest moet er een schoof naar de tempel worden gebracht, de eerste schoof van de oogst. Ik lees het u voor, Leviticus 23: 9-11: 'De HERE sprak tot Mozes: Spreek tot de Israëlieten, en zeg tegen hen: Wanneer u in het land komt dat Ik u geven zal, en u de oogst ervan binnenhaalt, dan moet u de eerste schoof van uw oogst naar de priester brengen. Hij moet de schoof voor het aangezicht van de HERE bewegen, opdat Hij een welgevalen in u vindt. Op de dag na de sabbat moet de priester de schoof bewegen.'

Het gaat hier over het Paasfeest, en op dat Paasfeest moet die schoof worden geofferd. Het Paasfeest valt aan het begin van de oogst. Het is de tijd van de gersteoogst, dat is de vroege oogst. En die schoof moet worden bewogen, het is een beweegoffer. Wat betekent dat? Een beweegoffer moest door de priester worden vastgehouden, en dan worden bewogen. Het offer werd aan God gegeven, doordat de priester het optilde en naar voren bracht. 'Alstublieft, Here God, deze eerste schoof is voor U, deze eerste schoof vertegenwoordigt de hele oogst.'

Maar vervolgens gaf God het offer als het ware weer terug. 'Mijn volk, Ik geef jullie de oogst weer terug.' Dan haalde de priester het offer weer naar zich toe. En zo ging dat heen en weer, heen en weer.

Een schoof op Pasen, het is de eersteling van de nieuwe oogst. En het eerste, dat geef je aan God. Want Hij heeft die oogst gegeven. De oogst behoort Hem toe! Maar Hij geeft die oogst weer terug, om die te gebruiken in Zijn dienst. Daarom was een beweegoffer altijd voor de priesters. Dus je geeft iets aan God, en God zegt: 'Ik geef het je weer terug, gebruik het maar in Mijn dienst.'

Dat was op Pasen. En dan lezen we in Leviticus 23: 15: 'U moet dan vanaf de dag na de sabbat gaan tellen, vanaf de dag dat u de schoof van het beweegoffer gebracht hebt. Zeven volle weken zullen het zijn. Tot de dag na de zevende sabbat moet u vijftig

dagen tellen. Dan moet u de HERE een nieuw graanoffer aanbieden. Uit uw woongebieden moet u twee broden meebrengen, bestemd voor een beweegoffer. Ze moeten van twee tiende efa meelbloem zijn, met zuurdeeg gebakken; het zijn de eerstelingen voor de HERE.'

Pinksteren is dus de vijftigste dag na Pasen, er zitten zeven volle weken tussen. Vandaar dat Joden niet spreken over Pinksteren, maar over het Wekenfeest, Sjawoeoth. En het wekenfeest is in feite de afsluiting van de oogst. Van de eerstelingen van de oogst, het eerste en het beste deel, moet dan opnieuw iets geofferd worden aan de HERE. Maar nu niet een schoof, maar twee broden, heerlijke broden, van tarwemeel, want dat is er dan inmiddels. Gerst is de eerste oogst, daarna komt de tarwe. Die twee broden moeten met zuurdeeg gebakken zijn, oftewel, het is heerlijk, luchtig brood van deeg dat heeft kunnen rijzen. En opnieuw moeten die broden als een beweegoffer aan God worden gegeven. Er komen andere offers bij, dat is op Pasen ook zo, maar die schoof op Pasen en die broden op Pinksteren, die staan centraal. Op Pinksteren moeten ook twee lammeren van een jaar oud worden bewogen voor God. Je denkt: 'Dat is zwaar', en dat is ook zo. Daarom werden in de praktijk van het geslachte lam alleen de borst en de schouder genomen, om te worden bewogen.

Je voelt wel aan: zo wordt de hele oogst aan God gegeven. Wat mooi! Het volk geeft alles aan God! Aan het begin van de oogst een schoof, en als voltooiing van de oogst twee heerlijke, verse, gerezen broden. Het eerste, het beste wordt aan God gegeven, de eerstelingen. En de HERE geeft alles terug. Hij zegt: 'Mijn volk, gebruik het allemaal in Mijn dienst, als volk dat bij Mij hoort.' Als je daar even over nadent, dan zie je hoe dit hele ritueel een geweldige fundering is voor de betekenis van Pasen en Pinksteren in het Nieuwe Testament. Want op Pasen geeft de Here Jezus nieuw leven. Hij geeft Zijn leven aan het kruis, en Hij geeft daar Zelf het voorbeeld bij van de graankorrel. Hij zaait Zijn leven in de aarde, in het graf, en als Hij opstaat uit de dood, dan komt als het ware nieuw graan op uit de aarde. Door Zijn dood aan het kruis is er voor ons vergeving, verzoening! Door Zijn opstanding is er voor ons nieuw leven, eeuwig leven. Op Pasen heeft Jezus álles gedaan om ons te redden. Hij riep het uit aan het kruis: 'Het is volbracht!' Het is goed!

En toch, toch staat die redding voor ons nog op een afstand. Want hoe krijg je nou zelf, persoonlijk, deel aan die redding door Jezus? Dat gaat niet automatisch! Precies dáárvoor is de Heilige Geest nodig! De schoof van Pasen, dát is de oogst. Maar die oogst kun je nog niet eten. Je kunt geen schoof in je mond stoppen. Die korenaren, die moeten worden gedorst, en gemalen, en moet het meel rijzen, en je moet het bakken, en pas dán heb je heerlijk brood. Jézus zorgt voor de oogst. Maar het is de Heilige Geest door wie die

oogst ons ten goed komt. De Heilige Geest zorgt op Pinksteren dat wij deel krijgen aan de zegen van Pasen. Zonder de Heilige Geest zouden we de redding misschien

2. De bevrijding van Pasen loopt uit op het verbond van Pinksteren

En daarmee komen we op een tweede laag van het Pinksterfeest. Op nog een tweede manier hang Pinksteren samen met Pasen, Pinksteren heeft nog een tweede betekenis. Op Pinksteren viert het volk Israël dat God op de berg Sinaï de tora heeft gegeven, de wet, de eerste vijf boeken van de Bijbel. In de synagoge zie je op Pinksteren heel veel bloemen. De kast waar de torarollen in bewaard worden, is helemaal met bloemen versierd, net als de biema, de preekstoel, waar uit de tora wordt gelezen.

Nu weten we niet zeker of ook in de tijd van Jezus al deze betekenis aan Pinksteren werd gegeven. De ene geleerde denkt van wel, de ander denkt dat deze betekenis er pas bij gekomen is aan het einde van de eerste eeuw, dus ná het leven van Jezus. Maar er is wel een Bijbeltekst die aanleiding geeft om op Pinksteren te vieren dat God de tora gaf, dat is Deuteronomium 16: 12. Daar gaat het over het Wekenfeest en dan staat er dit: 'Daarna moet u het Wekenfeest houden voor de HERE, uw God. (...) En u moet gedenken dat u een slaaf geweest bent in Egypte en deze verordeningen in acht nemen en houden.' Dus juist op het wekenfeest, het Pinksterfeest, moet Israël extra denken aan Gods geboden.

En nu komen we opnieuw bij de verbinding tussen Pasen en Pinksteren. Pasen was niet alleen een oogstfeest, Pasen is voor Israël vooral een herinnering aan de uittocht uit Egypte, de grote bevrijding uit de slavernij. En nu zegt het volk Israël: 'Pinksteren is de voltooiing van Pasen. De bevrijding uit Egypte wordt pas voltooid door de wetgeving. Want de tora is bedoeld om Israël te bewaren bij zijn Bevrijder. Zonder de wetten van God zou je toch hopeloos in de knoei komen? Je zou hopeloos verdwalen. Maar die wetten van God, die houden je op het juiste spoor.' Daarom geeft God Zijn wet op het moment dat Hij een verbond sluit met Israël. Dus de bevrijding loopt uit op het verbond, het bondgenootschap tussen God en Zijn volk.

En ook op die manier zijn Pasen en Pinksteren een heel bijzondere fundering voor Gods werk in het Nieuwe Testament. Pasen betekent dat Jezus ons vrijheid geeft. Hij zet ons in de ruimte. En Pinksteren betekent dat Hij ons door de Geest leert om in Zijn voetsporen te gaan. Pasen is de verlossing, Pinksteren is de heiliging, leren onderhouden wat Jezus heeft gezegd. De Geest leidt ons op de juiste wegen, Hij leert ons gehoorzaamheid aan Gods Woord. Juist door gehoorzaam te zijn blijven we in de vrijheid, de bevrijding van Pasen. Want Jezus heeft ons bevrijd van de zonde, en de zonde maakt je altijd tot een slaaf.

Iemand zei dat laatst tegen mij: 'Sinds ik christen ben, voel ik me een vrij mens. Ik was altijd helemaal in de ban van allerlei dingen, vooral foute dingen. Maar ik ben nu een vrij mens geworden. Ik heb nog niet elke strijd gewonnen, maar het is al zo anders dan het geweest is.'

Pasen: de bevrijding door Jezus Christus, wordt ook tot zegen voor jou, voor u, dankzij Pinksteren, dankzij de Heilige Geest. Want zonder de Heilige Geest blijft je hart dor en doods en kil en koud. Maar als de Geest je verwarmt, dan vlamt de liefde op, de liefde voor God boven alles en de liefde voor je naaste als voor jezelf. En op die leerschool van de Heilige Geest wordt je geoefend in de navolging van Jezus, in de heiliging, in het discipelschap. Zoals Israël na de bevrijding uit Egypte de tora kreeg, ontvangen wij na de bevrijding door Jezus de Heilige Geest die aan ons gaat schaven en ons leert dat echte vreugde ligt in de navolging.

Geef je beweegoffer en deel in de zegen van Pasen en Pinksteren!

Even terug naar het begin: wat moest Israël doen, zowel op Pasen als op Pinksteren? Het moest een beweegoffer brengen, van een schoof op Pasen, van twee broden op Pinksteren. Door dat beweegoffer kreeg Israël deel aan de zegen van die feesten. Hoe is dat voor ons?

Een beweegoffer, dat wil zeggen: je geeft iets aan God, en God zegt: 'Het is nu van Mij. Ik geef het aan jou terug, om het te besteden in Mijn dienst.' Kunnen wij daar iets mee? Heeft het beweegoffer voor ons betekenis?

Ik denk het wel. En om dat duidelijk te maken zal ik een stukje voorlezen uit een boek over zendelingen. Het is een boek van Waldemar Augustiny, en het heet *Ga heen en verkondig*. In het boek staat een hoofdstuk over Ludwig Nommensen, geboren in 1834 in Noord-Duitsland.

En dan staat er dit: 'Toen hij twaalf jaar was, reed een boerenwagen over zijn beide benen. Het leek erop, dat hij nooit weer zou kunnen lopen. De arts zag het donker in. Als zieke jongen ging hij de bijbel lezen. Toen hij op Kerstfeest 1847 Jezus' belofte in Johannes 14: 14 las: "Indien gij Mij iets vraagt in Mijn naam, Ik zal het doen", vroeg hij zijn moeder, of alles wat in de bijbel staat waar was en of er nu ook nog wonderen gebeurden. Zij antwoordde: "Natuurlijk, jongen, wat God zegt is waar en op zijn beloften kun je rekenen." Nu vroeg Ludwig de Heer om volkomen genezing van zijn benen en beloofde Hem, dat indien zijn benen inderdaad zouden genezen, hij naar de heidenen zou gaan om hun van Hem te vertellen. Reeds na enkele dagen ging de wond er anders uitzien en ten slotte genas hij geheel. Dit was het eerste wonder in het leven van deze man, die later vele wonderen zou meemaken.'

Om een lang verhaal kort te maken: Ludwig Nommensen werd uitgezonden naar Sumatra, toen Nederlands Indië, en dankzij Nommensen zijn duizenden en nog eens duizenden mensen tot geloof gekomen. Hij is 84 jaar oud geworden en stierf op 23 mei 1918, een paar dagen na Pinksteren.

Als je denkt aan zo'n jongen van twaalf jaar... in feite was zijn gebaar een beweegoffer: 'Here God, hier zijn mijn benen. Als U ze geneest, als U ze mij teruggeeft, dan zijn ze voorgoed van U. Dan zal ik ze besteden in Uw dienst.' Zo kreeg Ludwig Nommensen op een bijzondere manier deel aan de zegen van Pasen en Pinksteren.

Natuurlijk, zijn verhaal is een uitzonderlijk verhaal. Maar wat een gewonde jongen van twaalf jaar kan, kun jij ook: een beweegoffer brengen. Als jij je eerste salaris krijgt, misschien als vakkenvuller bij de Jumbo, en het eerste van je eerste salaris geef je aan God, de eersteling van je oogst, en je zegt het: 'Here God, het is van U', dan geeft God het terug en Hij zegt: 'Doe er iets goeds mee in Mijn dienst.' Je zult eens zien, daar rust zegen op. En je leert het voor je hele verdere leven: wie geeft aan God, wordt nooit armer, maar heel veel rijker.

Als jij voor het eerst binnenkomt in een huis voor jezelf, dan kun je een beweegoffer brengen: 'Here God, dit huis is van U!' God zal het je teruggeven en zeggen: 'Mijn kind, gebruik je huis zo dat het goed is, voor jouzelf en voor anderen, laat jouw huis een huis van zegen zijn.' En je zult eens zien wat je dan meemaakt in dat huis. Zo kun je een beweegoffer brengen en je talenten geven aan God. Hij zal ze teruggeven en zeggen: 'Jouw talenten zijn nu van Mij. Gebruik ze maar in Mijn dienst, tot zegen van de mensen om je heen.'

Als je leert om te leven uit de vrijheid van Pasen, uit de verlossing door Christus, dan leer je alles uit handen te geven. En God geeft je alles terug, in veelvoud! En Hij leert je op de school van de Heilige Geest om alles te gebruiken in Zijn dienst.

En weet je dan het mooie is: je gaat steeds meer beseffen, dat je niet alleen je eerstelingen gé